

Arrest

nr. 207 331 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DOCQUIR, loco advocaat F. GELEYN, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 september 2015 een asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 1 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 27 januari 2016.

1.2. Op 10 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent afkomstig uit de hoofdstad Bagdad en u woonde in de wijk al-Shuala. U verklaarde ongehuwd te zijn. U werkte als fotograaf en cameraman bij een persagentschap 'Manadamat al-Ilamiyeen' onder leiding van dokter [S.a.F.] en dokter [A.A.S.a.S.].

Begin mei 2015 werd u aangesproken door drie leden van de sjjiitische militie Kata'ib Hezbollah, onder wie [A.A.], die bekend was in uw buurt. Ze vroegen u om hun missies tegen de terreurgroep Islamitische Staat (IS) te gaan filmen. U weigerde en zei dat u dit niet kon doen omdat u diende in te staan voor het onderhoud van uw familie, gezien u alleen bent met uw moeder en uw broer. [A.] schreeuwde en waarschuwde u dat u goed moest nadenken. U vroeg bedenktijd en daarna reden de militieleden weg in een zwarte jeep. In de drie daaropvolgende maanden merkte u dat u voortdurend in de gaten gehouden werd door verschillende auto's. Op 2 augustus 2015 kreeg u telefoon van uw vriend en collega fotograaf [A.Q.]. Hij vertelde u dat er een overval bezig was bij het al-Shaheed Mohammed Baker al-Hakim ziekenhuis en vroeg u onmiddellijk te komen en te filmen. Zelf was hij zijn camera op zijn werkplaats vergeten. U trok naar het ziekenhuis en u maakte er beelden van drie voertuigen die wegreden. Vervolgens ging u binnen in het ziekenhuis en maakte u beelden van de ambulance waarmee de lonen van de werknemers vervoerd werden en de lijken van de chauffeur van de ambulance en een politieagent. U filmde ook getuigen en interviewde hen over wat ze gezien hadden. U keerde terug naar huis en u was van plan de beelden de volgende dag aan uw werkgever te laten zien. Die avond werd u echter gebeld door een onbekend nummer. Er werd u opgedragen de cassette met uw opnames van de overval van het dak te gooien. U begaf u naar het dak van uw woning en gooide de cassette naar beneden. De cassette werd meegenomen door drie gewapende mannen die tegenover uw woning stonden. De volgende dag ging u werken en sprak u met uw werkgevers over wat er gebeurd was. Terwijl u aan het werk was, kreeg u nogmaals telefoon van een onbekend nummer. De beller vroeg u waarom er gegevens van de cassette gelekt waren en er beelden op Facebook stonden. Die avond toen u terugkeerde van uw werk per taxi, merkte u een zwarte jeep op aan het einde van uw straat en u herkende [A.A.]. U werd gevolgd door de wagen en was ternauwernood binnen in uw woning toen er geschoten werd op de woning. U vluchtte via de achterburen weg tot bij het huis van uw vriend [T.]. U kon vervolgens onderduiken bij de broer van [T.]. De volgende dag belde u met uw werkgever om te zeggen dat u niet kon komen werken, omdat u gevaar liep. De dokter droeg u op toch te komen en hem uit te leggen wat er gebeurd was. Op 5 augustus 2015 ging u terug naar het werk en u besprak uw problemen met uw werkgever. Op 6 augustus 2015 raadde uw werkgever, dokter [A.A.S.], u aan Irak te verlaten en hij hielp u met het opstellen van een brief die bestemd was voor de Verenigde Naties. Op 16 augustus 2015 verliet u Irak. U nam een vlucht van Najaf naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u door via Griekenland en de Balkan tot u België bereikte op 30 augustus 2015. Op 2 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde dat na uw vertrek uw moeder en broer bedreigd werden. Er werd hen gezegd dat zij de woning dienden te verlaten. Op 11 december 2015 werd uw woning vernield door brandstichting.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Kadhimiya in 2009 (datum onleesbaar), uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 31 juli 2008, een kopie van uw rantsoenkaart voor het jaar 2014-2015 afgeleverd te Bagdad, uw originele kieskaart, een kopie van de woonstkaart van uw moeder afgeleverd te al-Shuala op 13 september 2005, een originele brief van de Iraqi Media Organization op datum van 10 augustus 2015, uw originele perskaart afgeleverd op 1 juli 2015, enkele foto's van uw woning en uw moeder, enkele foto's van de schade door de brand, een enveloppe van DHL, een kopie van een attest van de brandweer en kopieën van medische documenten van uw moeder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt nadat u bedreigd werd door de sjjiitische militie Kata'ib Hezbollah omdat u niet met hen had samengewerkt en omdat u opnames gemaakt had van een overval op een ziekenhuis in uw wijk. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Aan uw verklaringen over de vraag die u begin mei 2015 van de sjiitische militie Kata'ib Hezbollah zou gekregen hebben om hun missies te filmen, waarna u dan in de gaten gehouden werd door deze militie, kan omwille van meerdere redenen geen geloof gehecht worden:

U verklaarde dat u bij hen in dienst zou moeten treden en lid van de groepering zou moeten worden (CGVS, pg 15). U zou acties van de militie tegen IS moeten filmen in de westelijke steden zoals Ramadi, Samara en Falluja (CGVS, pg 14). U stelde daarbij nog dat ze u zouden meenemen naar de oorlog en dat het een strategie is van deze milities om mensen langzaam naar zich toe te trekken en dat het op hetzelfde zou neerkomen of u nu fotografeert of vecht, namelijk dat u dan bij hen hoort (CGVS, pg 15). U verklaarde tevens dat u soenniet bent of toch op zijn minst als een soenniet beschouwd wordt omdat uw vader soennitisch was (CGVS, pg 3). Het is al uiterst merkwaardig dat een sjiitische militie u onder druk zou willen inlijven, gelet op het heersende wantrouwen bij dergelijke milities jegens soennieten. Daarbij komt nog dat u beweerde dat de militie per se op u beroep zou willen doen omdat ze wisten dat u een achtergrond had en ervaring met fotografie/filmen en omdat u voor een organisatie werkte (CGVS, pg 15), terwijl vervolgens bleek dat u geen enkele ervaring had met het filmen van gevechtsacties. U verklaarde namelijk dat u dagdagelijkse zaken filmde, dat u enkel burgers filmde en dat de organisatie waar u voor werkte vooral opnames maakte voor goede doelen en educatie (CGVS, pg 20 en 21). Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjiitische milities. De al-Hashd al-Shaabi slagen er door een actief rekruteringsbeleid in tal van jongeren te overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS. Zij beschikken dan ook over ruim voldoende gemotiveerde vrijwilligers. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al-Hashd al-Shaabi.

Zelfs in het geval dat u niet zou moeten vechten, maar missies filmen is het niet aannemelijk dat Kata'ib Hezbollah u onder druk zou willen inlijven om die taak uit te voeren. De verschillende sjiitische milities zijn goed georganiseerd en beschikken over eigen propaganda of media-afdelingen. De sjiitische militie Asa'ib Ahl al Haq die net zoals Kata'ib Hezbollah onder de koepel van de al-Hashd al-Shabi opereert, beschikt bijvoorbeeld over een eigen privaat tv-kanaal genaamd al-Ahad. Dit is een professioneel kanaal met een bereik van 5 à 7 miljoen kijkers. Behalve het al-Ahad televisiekanaal zijn er volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt ook nog andere sjiitische kanalen die worden gedomineerd door sjiitische politieke groepen zoals al-Ittijah, al-Furat, al-Ghadir (gelieerd aan de Badr militie), Biladi en Karbala. Dergelijke milities kunnen dan ook op eenvoudige wijze een beroep doen op de mankracht en expertise van hun eigen media-arm om missies te filmen en dergelijke meer. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Kata'ib Hezbollah in Irak gebruik maakt van door Iran gesteunde televisiekkanalen om donaties in te zamelen en met het oog op rekrutering. Kata'ib Hezbollah beschikt ook over een eigen website en een Facebookpagina om propaganda te verspreiden en rekruten aan te trekken. Er kan dan ook redelijkerwijs niet ingezien worden waarom een dergelijke militie per se u, een soennitische cameraman zonder ervaring in het filmen van gevechtsmissies, zou willen inlijven om voor hen opnames te maken.

Ook aan uw verklaringen met betrekking tot de overval bij het al-Shaheed Mohammed Baker al-Hakim ziekenhuis kan geen geloof gehecht worden:

U legde geen enkel bewijs voor dat kan staven dat deze overval plaats vond op 2 augustus 2015. Het lijkt op zich al merkwaardig dat een dergelijke drieste overval, waarbij volgens uw verklaringen meerdere doden vielen, op geen enkele wijze in de Iraakse media zou gerapporteerd geweest zijn. De beelden die u zelf gemaakt zou hebben, kon u niet voorleggen. U had uw beelden nog niet geëxporteerd (CGVS, pg 21) en u zou de cassette van de opname van uw dak hebben moeten gooien en u zou over geen enkele kopie beschikt hebben (CGVS, pg 24). Nadien zouden beelden van de overval op Facebook gecirculeerd hebben. Dit vernam u van uw belagers (CGVS, pg 25). Vervolgens deed u echter geen enkele moeite om na te gaan of dit ook effectief het geval was (CGVS, pg 26). U zei dat u dit niet checkte omdat u geen Facebookprofiel hebt, wat bezwaarlijk als een afdoende reden kan beschouwd worden, aangezien een Facebookprofiel bijzonder snel kan aangemaakt worden door eender wie, desnoods onder een valse naam indien u niet herkend wil worden op Facebook door anderen. Indien u in een dergelijke situatie verkeerde, zou toch verwacht worden dat u erop gebrand zou zijn om na te gaan of het uw beelden waren die verspreid waren geraakt of niet en of de beelden die circuleerden belastend waren voor de personen die u bedreigden, leden van Kata'ib Hezbollah, of niet. U verklaarde bovendien dat u met uw werkgever sprak over de beelden die u gemaakt had en de

bedreigingen die u vervolgens kreeg (CGVS, pg 24 en pg 26). De dokter vroeg of u een kopie had van uw beelden en zei dat u tekort was geschoten omdat u de beelden niet geëxporteerd had, omdat ze aan de hand daarvan de personen misschien konden identificeren en opsporen (CGVS, pg 25). U wist dus dat uw werkgever, waar u kennelijk een vertrouwensband mee had aangezien u telkens uw werkgever op de hoogte bracht van wat er gaande was en om advies vroeg, het belangrijk vond om de daders op te sporen. Dat u in deze context geen enkele moeite deed om na te gaan of er beelden verspreid waren geraakt of niet op Facebook kan dan ook geenszins overtuigen. Het komt u als asielzoeker toe om alles in het werk te stellen om zoveel mogelijk bewijzen te verzamelen die uw verklaringen kunnen ondersteunen en om u zo goed mogelijk te informeren met betrekking tot de kernelementen van uw asielaanvraag. Uw lakse houding valt dan ook niet in overeenstemming te brengen met het gedrag van iemand die werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat verschillende getuigen stelden dat er wel degelijk een overval plaats vond op het al-Shaheed Mohammed Baker al-Hakim ziekenhuis, maar dat deze niet plaats vond op 2 augustus 2015, maar wel enkele jaren voordien, namelijk in 2012 of 2013 (zie COI Focus 'Overval in de wijk Shuala in Bagdad'). Een werknemer van dit ziekenhuis verklaarde daarbij dat het om een eenmalige overval ging, waarna het personeel van het ziekenhuis niet langer cash uitbetaald werd. Zoals hierboven vermeld werd, bracht u zelf geen bewijzen aan, die de door het CGVS verkregen informatie kunnen tegenspreken of ontkrachten.

Gelet op bovenstaande is het niet geloofwaardig dat de door u beschreven overval plaats gevonden heeft in de zomer van 2015. Hierdoor kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw betrokkenheid als cameraman en interviewer bij deze overval en de vervolgingsfeiten die daaruit zouden voortgevloeid zijn, namelijk de telefonische bedreigingen en de beschieting van uw woning, waarna u besloten zou hebben om Irak te verlaten. Tevens kan er ook niet worden aangenomen dat uw familie na uw vertrek uit Irak bedreigd zou geweest zijn en dat er brand zou gesticht zijn in uw woning, omwille van de problemen die u gekend zou hebben.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat uw vluchtelingsaanvraag bedrieglijk is. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van

doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “*Position on*

Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten,

overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke

omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Kadhimiya in 2009 (datum onleesbaar), uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 31 juli 2008, een kopie van uw rantsoenkaart voor het jaar 2014-2015 afgeleverd te Bagdad, uw originele kieskaart en een kopie van de woonkaart van uw moeder afgeleverd te al-Shuala op 13 september 2005, geven een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Uw perskaart staat enkel dat u lid was van de Iraqi Media Organization, maar ook niet meer dan dat. De brief van de Iraqi Media Organization is opgesteld in gebrekkig Engels en bevat geen concrete en objectieve informatie over de precieze omstandigheden waarin u problemen zou gekregen hebben. De brief stelt enkel in zeer algemene bewoordingen dat u leed onder moeilijke sociale omstandigheden, raciale discriminatie, dat u bedreigd werd en dat u zich niet veilig voelde. Deze brief werd volgens uw verklaringen opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Turkije en vertoont aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter (CGVS, pg 11). Wat de stukken betreft, die u voorlegt ter staving van de brand die zou plaats gevonden hebben in uw woning, namelijk de foto's van een woning met een vrouw ervoor, foto's van brandschade en een kopie van een brandweerverslag, dient opgemerkt te worden dat deze stukken geen afbreuk doen aan de hogervermelde vaststellingen in verband met uw vluchtrelaas. De foto's van de woning en de vrouw bieden geen uitsluitel over de identiteit van de gefotografeerde dame. De foto's van de brandschade kunnen eender waar en wanneer genomen zijn. Het rapport van de brandweer betreft enkel een kopie, waaraan slechts weinig bewijswaarde kan toegeschreven worden, zeker gelet op het feit dat er in Irak sprake is van grootschalige fraude met documenten (zie COI Focus, Corruptie en Documentenfraude). Voor zover er al enig geloof kan gehecht worden aan een brand in uw ouderlijke woning, kan er zoals hierboven reeds vermeld werd, niet aangenomen worden dat deze brand verband zou houden met het door u voorgehouden vluchtrelaas. De kopieën van medische documenten van uw moeder kunnen evenmin de door u ingeroepen vervolgingsfeiten staven. De enveloppe van DHL toont enkel aan dat u post ontving vanuit Bagdad. U legde geen documenten voor die uw vertrekdatum uit Irak of reisroute kunnen bevestigen. Uw internationaal paspoort zou u verloren zijn op zee (CGVS, pg 8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van:

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);*
- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;*
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);*
- artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;*
- artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB PR CGVS);*
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;*
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);*

Na een korte theoretische toelichting omtrent de vluchtelingenstatus, voert verzoeker in concreto aan:

"a) Wat betreft het persoonlijk asielrelaas van verzoeker

1. Betreffende de rekrutering van verzoeker door de militie Kata'ib Hezbollah

De tegenpartij stelt :

(...)

In zijn "Guidelines on International Protection NO. 10: Claims to Refugee Status related to Military Service within the context of Article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van 12.11.2014, definieert de UNHCR gedwongen rekrutering als volgt :

"Forced recruitment is the term used in these Guidelines to refer to the coerced, compulsory or involuntary recruitment into either a State's armed forces or a non-State armed group".

(Vrije vertaling : Gedwongen rekrutering is de term die in deze Guidelines wordt gebruikt om te verwijzen naar de gedwongen, verplichte of on vrijwillige rekrutering in ofwel een statische troepen of een niet-statische gewapende groep).

Verzoeker werd niet gerekruteerd op een gedwongen en gewelddadige wijze, maar werd duidelijk onder druk gezet door de militie Kata'ib Hezbollah.

De tegenpartij stelt : (...)

De verzoekende partij wenst twee opmerkingen te maken bij deze argumentatie :

1. Deze argumentatie houdt helemaal geen rekening met het feit dat verzoeker als fotograaf gerekruteerd werd (en dus niet als een lambda-burger). Zijn ervaring en vaardigheden waren dus heel belangrijk voor de militie.

2. De COI Focus waarop deze argumentatie gebaseerd is, is veel genuanceerder. Men leest inderdaad in deze COI Focus : 'Wel rapporteerde Middle East Eye dat jongemannen sociale druk kunnen ondervinden om zich bij Al-Hashd al-Shaabi aan te sluiten. De nieuwssite meldt verder dat sommige Iraakse vluchtelingen in Europa "déserteurs" uit Al-Hashd al-Shaabi zijn. Het artikel stelt ook dat Iraakse vluchtelingen in Europa de hardhandige rekruteringsmethoden van de kant van Al-Hashd al-Shaabi als vluchtmotief invoeren'. De tegenpartij houdt hier geen rekening mee.

Verder tonen meerdere rapporten aan dat de bewering dat 'verschillende sjiiitische milities geen gebruik maken van rekrutering onder dwang' omdat ze 'beschikken over ruim voldoende gemotiveerde vrijwilligers' fout is.

Zo rapporteren meerdere verslagen dat de milities recent nog kindsoldaten hebben gerekruteerd.

Verder stelt de tegenpartij :

(...)

De verzoekende partij wenst hieromtrent echter duidelijk te maken dat de personen die geprobeerd hebben hem in te lijven, van zijn buurt waren. In zijn buurt, was hij samen met A.Q. de enige die ervaring in de fotografie had.

2. Betreffende het overval van het ai-Shaheed Mohammed Baker ai-Hakim ziekenhuis :

De tegenpartij stelt :

(...)

Artikel 26 van het koninklijk besluit van 11.07.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt :

"De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan.

De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken.

Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn.

Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken".

De argumentatie van de tegenpartij steunt op een COI Focus 'Overval in de wijk Shuala in Bagdad1. Deze COI Focus voldoet echter niet aan de vereisten van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11.07.2003. Het CGVS schendt dus dit artikel.

Het CGVS geeft de redenen niet die toelaten om de betrouwbaarheid van de getuigen te veronderstellen. Deze blijken ook niet uit het administratief dossier.

Het CGVS voegt geen schriftelijk verslag van het telefoongesprek.

Verder geeft het CGVS de identiteit van de gecontacteerde personen niet voor 'veiligheidsredenen' of 'redenen van vertrouwelijkheid'. De verzoekende partij stelt zich echter vragen bij wat deze veiligheidsredenen en redenen van vertrouwelijkheid exact zijn : inderdaad, het CGVS vermeldt niet wat de gecontacteerde personen juist vrezen en waarom men voor vertrouwelijkheidsredenen deze gegevens niet geeft. Dit is des te verrassend dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig werd geacht door het CGVS en de gecontacteerde personen dus weinig te vrezen zouden hebben.

De tegenpartij steunt dus op een bron die artikel 26 van het koninklijk besluit van 11.07.2003 schendt en die dus niet kan aangenomen worden als bewijs om het relaas van verzoeker ongeloofwaardig te verklaren.

Laten we verder opmerken dat de bronnen van de tegenpartij niet unaniem zijn en dat verschillende data gegeven werden. De geloofwaardigheid van deze bronnen is dus te betwijfelen.

Verder begrijpt de tegenpartij niet waarom meer krediet verleend wordt aan 3 personen in Bagdad.

Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel. Hij concludeert een gegronde vrees te hebben om terug te keren naar Irak omwille van de militie Kata'ib Hezbollah.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus betwist verzoeker na een korte theoretische toelichting het besluit van de commissaris-generaal dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ontleedt de verschillende aspecten van de bestreden beslissing en stelt vast dat de commissaris-generaal erkent dat er in Bagdad sprake is van een intern gewapend conflict, doch dat de *"mate van willekeurig geweld"* wordt betwist.

Verzoeker is echter van mening dat de situatie van willekeurig geweld in Bagdad wel degelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt. Hij onderneemt een poging om deze stelling te onderbouwen aan de hand van verschillende criteria afgeleid uit de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, met name het arrest *"Sufi en Elmi tegen het VK"* van 28 juni 2011, toegepast op de criteria gehanteerd door de commissaris-generaal. Zo meent verzoeker vooreerst dat het duidelijk is dat de partijen betrokken in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken *"die van die aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers"*, hetgeen volgens verzoeker eveneens blijkt uit de COI Focus *"Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad"* van Cedoca van 23 juni 2016. Voorts is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal geenszins de intensiteit van de aanslagen betwist. Betreffende het veelvoorkomende karakter van deze methoden, laakt verzoeker evenwel dat de COI Focus van 23 juni 2016 bij de *"zware aanslagen in Bagdad"* geen verduidelijking geeft over de definitie en slechts melding maakt van het minimaal aantal slachtoffers en dat het aantal zware aanvallen veel lager ligt dan blijkt uit de website *"Musings on Iraq"*. Hij wijst er bovendien op dat IS niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers is in Bagdad, maar dat ook sjiiitische milities, criminele organisaties en milities die uit eigen initiatief handelen verantwoordelijk zijn voor een *"meer individuele vorm van geweld tegen burgers"*. Omtrent de gelokaliseerde of verlengde aard van de gevechten, stelt verzoeker dat er in 2015 gemiddeld 10 burgers per dag overleden zijn in Bagdad, onder verwijzing naar cijfers van *"Iraq Body Count"*. Hij stelt dat het aantal burgerdoden in Bagdad 19,57% van alle burgerdoden in Irak betreft, waardoor *"beweren dat het conflict in Bagdad geen lokaal karakter vertoont, [...] de ontkenning [zou] zijn van een verschrikkelijke objectieve vaststelling"*. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat het geweld in Bagdad honderden doden en gewonden per maand opeist en dat dit alle burgers treft. Verzoeker meent aldus dat er duidelijk sprake is van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn en wijst hierbij op een citaat van minister van buitenlandse zaken Didier Reynders, de reisadviezen van respectievelijk Canada, het Verenigd Koninkrijk en België en de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck waarin hij aangeeft dat er geen vooruitgang zichtbaar lijkt op het terrein. Hij verwijst bovendien naar de diepe politieke crisis die de regering en het parlement verontrust en wijst erop dat op 20 mei 2016 minstens vier betogers gedood werden en meer dan 500 personen gewond raakten door de Iraakse veiligheidstroepen.

Verzoeker wijst er bovendien op dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, er geen significante daling van het geweld in Bagdad bestaat. Hij citeert uit vier beleidsnota's van de commissaris-generaal met betrekking tot Irak in de periode juni 2015 tot april 2016 en stelt:

“(…) is de situatie in Bagdad werkelijk niet veranderd tussen augustus 2015, wanneer de subsidiaire bescherming werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad, en eind oktober 2015/april 2016/september 2016, wanneer de subsidiaire bescherming niet meer werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad.”

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen cruciale elementen uit de COI Focus buiten beschouwing laat, en dat er daarom kan besloten worden tot een stijging van het geweld in Bagdad. Verzoeker betoogt verder dat de informatie verzameld door de commissaris-generaal niet beantwoordt aan de verplichting van artikel 26 van het KB PR CGVS. Meer bepaald betwist verzoeker het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus. Hij stelt dat alle rechtstreekse contacten onbekend zijn. Verder laakt verzoeker het gebrek aan actualisering van de informatie en het gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid. Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van de Raad omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het willekeurig geweld in Bagdad. Verzoeker citeert verder uit een aantal rapporten en (internationale) artikelen om zijn stelling verder kracht bij te zetten en maakt een uitgebreide lijst van de cijfers burgerslachtoffers en recente gebeurtenissen in Bagdad tot januari 2017.

Verzoeker verwijst bovendien op het onvermogen van de staat om de burgers te verdedigen en citeert te dien einde Caritas, de COI Focus van 23 juni 2016 en Human Rights Watch. Voorts betoogt verzoeker dat talrijke Irakezen sinds maanden manifesteren tegen de corruptie van de regering en vragen dat een nieuwe regering wordt aangesteld. Deze gebeurtenissen geven, naar mening van verzoeker, blijk van het algemeen ongenoegen van de bevolking betreffende de overheid die omgekocht is en niet in staat is om de problemen in het land aan te pakken. Daarnaast wijst verzoeker op het feit dat de Raad in *“zijn voornoemd arrest van 12 april 2016”* kritiek heeft geuit op het argument omtrent de opvang van de IDP's in Bagdad en wijst hij erop dat veel IDP's die verblijven in Bagdad te kennen hebben gegeven dat zij willen terugkeren, gezien de slechte woonomstandigheden, werkloosheid, gestegen levensduurte en onveiligheid in Bagdad, en dat veel IDP's niet naar Bagdad gevlucht zijn, maar naar andere delen van Irak. Verzoeker stelt zich voorts de vraag naar de relevantie van dit argument: *“het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoeker dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is.”*

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevallen, wijst verzoeker er andermaal op dat de Raad in *“zijn voornoemde arrest van 12 april 2016”* kritiek heeft geuit op dit argument. Hij voert nog aan dat het openbare leven in 2006 en 2007, 2014 en begin 2015 evenmin was gestopt, maar dat het Commissariaat-generaal in deze periode desalniettemin het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvragen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst erop dat *“geen enkel element in het verslag van de Cedoca van 23.06.2016 [...] het verschil in behandeling [kan] uitleggen tussen de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie op basis van het argument van de voortzetting van het openbare leven in Bagdad”*.

Aldus meent hij dat *“men redelijkerwijs geen afwezigheid van blind geweld [kan] afleiden uit het feit dat verschillende openbare structuren blijven werken in Bagdad”*.

In *“uiterst ondergeschikte orde”* onderstreept verzoeker dat UNHCR stelt dat heel Irak getroffen werd door de huidige crisis en dat zij er bij andere landen op aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren, zonder onderscheid tussen regio's. Noch in de Vreemdelingenwet, noch in de Kwalificatierichtlijn is een spoor te vinden van een vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict. Hij besluit dat het niet relevant is dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan andere en laakt dan ook de motivering van de commissaris-generaal waar deze een notie van vergelijking inschrijft in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien is verzoeker de mening toegedaan dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet geenszins spreekt van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld. Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers. Hij verzet zich tegen de overwegingen in de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat er in Bagdad weliswaar sprake is van een situatie van willekeurig geweld, doch dat de mate van het willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is nog van mening dat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar ernstige redenen om te geloven dat, *“als de eiser in brand werd gestoken, zou hij een reëel risico oplopen op ernstige schade.”* Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat de motivering niet voldoende adequaat is in licht van de informatie die vervat ligt in *“UNHCR. Position on returns to Iraq”*. Hij stelt immers dat het onjuist is te beweren dat UNHCR de toekenning van

de subsidiaire beschermingsstatus niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak, terwijl zij er op aandringt dat overheden hun onderzoek naar internationale bescherming niet beperken tot een onderzoek naar de vluchtelingenstatus, doch bredere criteria voor bescherming dienen te hanteren, zoals de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien wijst verzoeker erop dat, aangezien de commissaris-generaal op geen enkele wijze motiveert welke veranderingen hebben plaatsgevonden in Bagdad om sindsdien de subsidiaire bescherming te weigeren, hij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt. Verzoeker wijst er ten slotte op dat de COI Focus van 23 juni 2016 artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt, aangezien de commissaris-generaal naar een aantal bronnen verwijst zonder deze op enige wijze te specificeren (aangaande twee documenten, URL's en e-mails). Hij verwijst dienaangaande opnieuw naar kritiek van de Raad zoals blijkt uit eerder vernoemde arresten.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- artikel *"Irak 2015: A Catastrophic Normal"* van Iraq Body Count van 1 januari 2016;
- artikel *"Documented civilian deaths from violence"* van Iraq Body Count van 2016;
- COI Focus *"Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad"* van Cedoca van 29 april 2016;
- *"Note de politique de traitement: Irak"* van het CGVS van 2 juni 2015, van 3 september 2015, van 26 oktober 2015 en van 28 april 2016.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 21 maart 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: *"Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017 wordt gevoegd.

2.2.2. Op 3 april 2018 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, die volgende nieuwe elementen bevat:

- sociale media posts in verband met A.Q. A.-F., met vertaling;
- uittreksel van krant getiteld *"Dagblad Alsharq"* van 3 augustus 2015, met vertaling;
- attest van de Unie der Iraakse Journalisten van 26 juni 2013, met vertaling;
- verzoek tot samenwerking gericht aan de Unie der Iraakse Journalisten, met specifieke verwijzing naar verzoeker van 5 september 2014, met vertaling.

2.2.3. Op 3 april 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: *"Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018 wordt gevoegd.

2.2.4. Tijdens de terechtzitting legt verzoeker de originelen voor van de documenten die hij in kopie bij zijn aanvullende nota heeft gevoegd.

2.2.5. Op 6 juni 2018 maakt verwerende partij een schriftelijk verslag over, nadat de Raad bij beschikking van 7 maart 2018 een schriftelijk verslag aan de verwerende partij heeft gevraagd over de bij de aanvullende nota gevoegde stukken.

Verzoeker dient geen replieknota in.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke

redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische Arabier te zijn afkomstig uit Bagdad. Verzoeker was een fotograaf en cameraman bij een persagentschap. Verzoeker heeft Irak verlaten nadat hij werd bedreigd door de sjiiitische militie Kata'ib Hezbollah omdat hij niet met hen wilde samenwerken om missies tegen IS te filmen en omdat hij opnames heeft gemaakt van een overval op het Al-Hakim ziekenhuis.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd om zijn vluchtrelaas staven (CGVS, stuk 17, map 'inventaris').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

- Wat betreft de door verzoeker voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk zijn *“originele identiteitskaart afgeleverd te al-Kadhimiya in 2009 (datum onleesbaar), [zijn] origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 31 juli 2008, een kopie van [zijn] rantsoenkaart voor het jaar 2014-2015 afgeleverd te Bagdad, [zijn] originele kieskaart en een kopie van de woonstkaart van [zijn] moeder afgeleverd te al-Shuala op 13 september 2005”* treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze documenten *“een indicatie [geven] van [verzoekers] identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS”*.

- Wat betreft verzoekers perskaart, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat deze perskaart *“enkel [staat] dat [verzoeker] lid was van de Iraqi Media Organization, maar ook niet meer dan dat”*.

- De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de *“brief van de Iraqi Media Organization is opgesteld in gebrekkig Engels en (...) geen concrete en objectieve informatie [bevat] over de precieze omstandigheden waarin [verzoeker] problemen zou gekregen hebben. De brief stelt enkel in zeer algemene bewoordingen dat [verzoeker] leed onder moeilijke sociale omstandigheden, raciale discriminatie, dat [verzoeker] bedreigd werd en dat [verzoeker] zich niet veilig voelde. Deze brief werd volgens [verzoekers] verklaringen opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Turkije en vertoont aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter (CGVS, pg 11)”*.

- Wat de stukken betreft die verzoeker voorlegt ter staving van de brand die zou hebben plaatsgevonden in zijn woning, namelijk de foto's van een woning met een vrouw ervoor, foto's van brandschade en een kopie van een brandweerverslag, merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat de *"foto's van de woning en de vrouw (...) geen uitsluitel [bieden] over de identiteit van de gefotografeerde dame"* en dat de *"foto's van de brandschade (...) eender waar en wanneer [kunnen] genomen zijn."*

De commissaris-generaal stelt verder terecht vast dat het *"rapport van de brandweer (...) enkel een kopie [betreft]"* en geen origineel stuk. Bijgevolg kunnen de authenticiteit en de herkomst van dit document niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Voorts volgt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (CGVS, stuk 18, map met "landeninformatie", "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016). Tevens kan op basis van de beschikbare informatie niet worden vastgesteld dat deze brand, voor zover al enig geloof kan gehecht worden aan een brand in verzoekers ouderlijke woning, verband zou houden met het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas.

- De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat de *"kopieën van medische documenten van [verzoekers] moeder (...) evenmin de door [hem] ingeroepen vervolgingsfeiten staven"* nu deze documenten geen verband hebben met verzoekers vluchtrelaas.

- Ten slotte stelt de Raad vast dat de *"enveloppe van DHL (...) enkel aan[toont] dat [verzoeker] post ontving vanuit Bagdad"*.

De Raad stelt vast dat al deze vaststellingen door verzoeker niet worden betwist of weerlegd.

2.4.2.3. Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.4.2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt geacht. Deze beoordeling steunt op de volgende vaststellingen:

A. Vooreerst wordt geen geloof gehecht aan de vraag die verzoeker begin mei 2015 van de sjjiitische militie Kata'ib Hezbollah zou hebben gekregen om hun missies te filmen, waarna hij dan in de gaten gehouden werd door deze militie. De commissaris-generaal geeft volgende redenen:

1. *"U verklaarde dat u bij hen in dienst zou moeten treden en lid van de groepering zou moeten worden (CGVS, pg 15). U zou acties van de militie tegen IS moeten filmen in de westelijke steden zoals Ramadi, Samara en Falluja (CGVS, pg 14). U stelde daarbij nog dat ze u zouden meenemen naar de oorlog en dat het een strategie is van deze milities om mensen langzaam naar zich toe te trekken en dat het op hetzelfde zou neerkomen of u nu fotografeert of vecht, namelijk dat u dan bij hen hoort (CGVS, pg 15). U verklaarde tevens dat u soenniet bent of toch op zijn minst als een soenniet beschouwd wordt omdat uw vader soennitisch was (CGVS, pg 3). Het is al uiterst merkwaardig dat een sjjiitische militie u onder druk zou willen inlijven, gelet op het heersende wantrouwen bij dergelijke milities jegens soennieten. Daarbij komt nog dat u beweerde dat de militie per se op u beroep zou willen doen omdat ze wisten dat u een achtergrond had en ervaring met fotografie/filmen en omdat u voor een organisatie werkte (CGVS, pg 15), terwijl vervolgens bleek dat u geen enkele ervaring had met het filmen van gevechtsacties. U verklaarde namelijk dat u dagdagelijkse zaken filmde, dat u enkel burgers filmde en dat de organisatie waar u voor werkte vooral opnames maakte voor goede doelen en educatie (CGVS, pg 20 en 21). Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjjiitische milities. De al-Hashd al-Shaabi slagen er door een actief rekruteringsbeleid in tal van jongeren te overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS. Zij beschikken dan ook over ruim voldoende gemotiveerde vrijwilligers. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De*

vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de militie van al-Hashd al-Shaabi.

2. "Zelfs in het geval dat u niet zou moeten vechten, maar missies filmen is het niet aannemelijk dat Kata'ib Hezbollah u onder druk zou willen inlijven om die taak uit te voeren. De verschillende sjiitische militieën zijn goed georganiseerd en beschikken over eigen propaganda of media-afdelingen. De sjiitische militie Asa'ib Ahl al Haq die net zoals Kata'ib Hezbollah onder de koepel van de al-Hashd al-Shabi opereert, beschikt bijvoorbeeld over een eigen privaat tv-kanaal genaamd al-Ahad. Dit is een professioneel kanaal met een bereik van 5 à 7 miljoen kijkers. Behalve het al-Ahad televisiekanaal zijn er volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt ook nog andere sjiitische kanalen die worden gedomineerd door sjiitische politieke groepen zoals al-Ittijah, al-Furat, al-Ghadir (gelieerd aan de Badr militie), Biladi en Karbala. Dergelijke militieën kunnen dan ook op eenvoudige wijze een beroep doen op de mankracht en expertise van hun eigen media-arm om missies te filmen en dergelijke meer. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Kata'ib Hezbollah in Irak gebruik maakt van door Iran gesteunde televisiekanaalen om donaties in te zamelen en met het oog op rekrutering. Kata'ib Hezbollah beschikt ook over een eigen website en een Facebookpagina om propaganda te verspreiden en rekruten aan te trekken. Er kan dan ook redelijkerwijs niet ingezien worden waarom een dergelijke militie per se u, een soennitische cameraman zonder ervaring in het filmen van gevechtmissies, zou willen inlijven om voor hen opnames te maken."

B. Verder kan aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de overval bij het al-Shaheed Mohammed Baker al-Hakim ziekenhuis evenmin geloof worden gehecht om volgende redenen:

1. "U legde geen enkel bewijs voor dat kan staven dat deze overval plaats vond op 2 augustus 2015. Het lijkt op zich al merkwaardig dat een dergelijke drieste overval, waarbij volgens uw verklaringen meerdere doden vielen, op geen enkele wijze in de Iraakse media zou gerapporteerd geweest zijn. De beelden die u zelf gemaakt zou hebben, kon u niet voorleggen. U had uw beelden nog niet geëxporteerd (CGVS, pg 21) en u zou de cassette van de opname van uw dak hebben moeten gooien en u zou over geen enkele kopie beschikt hebben (CGVS, pg 24). Nadien zouden beelden van de overval op Facebook gecirculeerd hebben. Dit vernam u van uw belagers (CGVS, pg 25). Vervolgens deed u echter geen enkele moeite om na te gaan of dit ook effectief het geval was (CGVS, pg 26). U zei dat u dit niet checkte omdat u geen Facebookprofiel hebt, wat bezwaarlijk als een afdoende reden kan beschouwd worden, aangezien een Facebookprofiel bijzonder snel kan aangemaakt worden door eender wie, desnoods onder een valse naam indien u niet herkend wil worden op Facebook door anderen. Indien u in een dergelijke situatie verkeerde, zou toch verwacht worden dat u erop gebrand zou zijn om na te gaan of het uw beelden waren die verspreid waren geraakt of niet en of de beelden die circuleerden belastend waren voor de personen die u bedreigden, leden van Kata'ib Hezbollah, of niet. U verklaarde bovendien dat u met uw werkgever sprak over de beelden die u gemaakt had en de bedreigingen die u vervolgens kreeg (CGVS, pg 24 en pg 26). De dokter vroeg of u een kopie had van uw beelden en zei dat u tekort was geschoten omdat u de beelden niet geëxporteerd had, omdat ze aan de hand daarvan de personen misschien konden identificeren en opsporen (CGVS, pg 25). U wist dus dat uw werkgever, waar u kennelijk een vertrouwensband mee had aangezien u telkens uw werkgever op de hoogte bracht van wat er gaande was en om advies vroeg, het belangrijk vond om de daders op te sporen. Dat u in deze context geen enkele moeite deed om na te gaan of er beelden verspreid waren geraakt of niet op Facebook kan dan ook geenszins overtuigen. Het komt u als asielzoeker toe om alles in het werk te stellen om zoveel mogelijk bewijzen te verzamelen die uw verklaringen kunnen ondersteunen en om u zo goed mogelijk te informeren met betrekking tot de kernelementen van uw asielrelaas. Uw lakse houding valt dan ook niet in overeenstemming te brengen met het gedrag van iemand die werkelijk een geponde vrees voor vervolging koestert."

(...)

2. "Gelet op bovenstaande is het niet geloofwaardig dat de door u beschreven overval plaats gevonden heeft in de zomer van 2015. Hierdoor kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw betrokkenheid als cameraman en interviewer bij deze overval en de vervolgingsfeiten die daaruit zouden voortgevloeid zijn, namelijk de telefonische bedreigingen en de beschieting van uw woning, waarna u besloten zou hebben om Irak te verlaten. Tevens kan er ook niet worden aangenomen dat uw familie na uw vertrek uit Irak bedreigd zou geweest zijn en dat er brand zou gesticht zijn in uw woning, omwille van de problemen die u gekend zou hebben."

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze vaststellingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

2.4.2.5. De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

2.4.2.6. Met betrekking tot zijn voorgehouden rekrutering door de militie Kata'ib Hezbollah, houdt verzoeker voor dat hij niet werd gerekruteerd op een gedwongen en gewelddadige wijze maar duidelijk onder druk werd gezet. Dit argument doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen:

- dat de sjiitische milities door een actief rekruteringsbeleid erin slagen om tal van jongeren te overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS, die steun vindt in het administratief dossier;
- dat de sjiitische milities beschikken over ruim voldoende gemotiveerde vrijwilligers;
- dat deze vrijwilligers worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert (CGVS, stuk 18, map met "landeninformatie", "COI Focus, Irak. Rekrutering door Popular Mobilization Units / al-Hash al-Shaabi" van Cedoca van 12 juli 2016).

Verzoekers betoog dat de informatie in de COI Focus veel genuanceerder is, kan deze vaststellingen niet onderuit halen. Het loutere gegeven dat Iraakse vluchtelingen in Europa de hardhandige rekruteringsmethoden van de sjiitische milities als vluchtmotief invoeren, toont op zich immers niet aan dat deze verklaringen geloofwaardig zijn en dat deze sjiitische milities daadwerkelijk hardhandige rekruteringsmethoden hanteren. In zoverre verzoeker wijst op de rekrutering van kindsoldaten, stelt de Raad vast dat verzoeker meerderjarig is en dus niet onder deze situatie valt. Bovendien blijkt uit de COI Focus dat dit alleenstaande en uitzonderlijke gevallen betreffen die over het algemeen toe te schrijven zijn aan sociale druk uitgaande van de familie of de sociale omgeving van de betrokken kinderen.

Verzoeker houdt verder voor dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij als fotograaf werd gerekruteerd daar zijn ervaring en vaardigheden heel belangrijk zijn voor de militie. Dit betoog kan echter niet overtuigen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij geen enkele ervaring had met het filmen van gevechtsacties, maar enkel dagdagelijkse zaken filmde, dat hij enkel burgers filmde en dat de organisatie waar hij voor werkte vooral opnames maakte voor goede doelen en educatie (CGVS, gehoorverslag 27 januari 2016, stuk 6, p. 20 en 21). Bovendien verklaart verzoeker soenniet te zijn, en treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de bemerking dat het uiterst merkwaardig is dat een sjiitische militie hem onder druk zou willen inlijven, gelet op het heersende wantrouwen bij dergelijke milities jegens soennieten.

Het betoog van verzoeker dat de personen die hem probeerden in te lijven uit zijn buurt kwamen en dat hij samen met A.Q. de enige was die ervaring in fotografie had, kan evenmin overtuigen. Verzoeker verklaarde immers dat hij acties van de militie tegen IS zou moeten filmen in de westelijke steden zoals Ramadi, Samara en Fulluja (CGVS, gehoorverslag 27 januari 2016, stuk 6, p. 14). Het betroffen dus geen gebeurtenissen in zijn wijk die moesten worden gefilmd. Gezien deze verklaring is het dan ook uiterst bevreemdend en weinig geloofwaardig dat leden van Kata'ib Hezbollah, onder wie A.A., per se een soenniet uit hun buurt zouden willen inlijven voor acties die plaats hadden buiten Bagdad.

Dit geldt des te meer nu de commissaris-generaal terecht opmerkt dat, zelfs als verzoeker niet zou moeten vechten, het niet aannemelijk is dat Kata'ib Hezbollah hem onder druk zou willen inlijven om missies te filmen. Hij stelt immers vast dat:

- de verschillende sjiitische milities goed zijn georganiseerd en beschikken over eigen propaganda of media-afdelingen;
- dat de sjiitische militie Asa'ib Ahl al Haq die net zoals Kata'ib Hezbollah onder de koepel van de al-Hashd al-Shabi opereert, over een eigen privaat tv-kanaal genaamd al-Ahad beschikt, dit is een professioneel kanaal met een bereik van 5 à 7 miljoen kijkers;
- dat er ook nog andere sjiitische kanalen zijn die worden gedomineerd door sjiitische politieke groepen zoals al-Ittihad, al-Furat, al- Ghadir (gelieerd aan de Badr militie), Biladi en Karbala. Dergelijke milities kunnen dan ook op eenvoudige wijze een beroep doen op de mankracht en expertise van hun eigen media-arm om missies te filmen en dergelijke meer;
- dat Kata'ib Hezbollah in Irak gebruik maakt van door Iran gesteunde televisiekanaalen om donaties in te zamelen en met het oog op rekrutering. Kata'ib Hezbollah beschikt ook over een eigen website en een Facebookpagina om propaganda te verspreiden en rekruten aan te trekken.

Deze vaststellingen vinden steun in de objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt (CGVS, stuk 18, map met "landeninformatie", rapport "Mapping Militant Organisations, Kata'ib

Hezbollah” op <http://web.stanford.edu>; rapport “Kata’ib Hezbollah” van het Counter Extremism Project; artikel “The Militia in the Living Room” van The American Interest en rapport “Mapping Militant Organisations, Asa’ib Ahl al-Haq” op <http://web.stanford.edu>).

De commissaris-generaal kan uit deze informatie inderdaad redelijkerwijs besluiten dat niet kan worden ingezien waarom een dergelijke militie per se verzoeker, een soennitische cameraman zonder ervaring in het filmen van gevechtmissies, zou willen inlijven om voor hen opnames te maken.

2.4.2.7. Wat betreft de voorgehouden overval op het al-Hakim ziekenhuis die op 2 augustus 2015 zou hebben plaatsgevonden, bekritiseert verzoeker de informatie vervat in de COI Focus “Irak. Overval in de wijk Shuala in Bagdad” van 10 februari 2017, waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst. In deze COI Focus wordt nagegaan of er op 2 augustus 2015 een overval op een geldtransport werd gepleegd in de wijk Shuala van Bagdad waarbij de lonen van de werknemers van het al-Hakim hospitaal werden gestolen (CGVS, stuk 18, map met “landeninformatie”). Uit deze COI Focus blijkt dat het CGVS rechtstreeks telefonisch contact heeft opgenomen met een werknemer van het al-Hakim hospitaal op 7 april 2016, met een uitbater van een handelszaak in de wijk Shuala op 7, 8 en 9 februari 2017 en met een uitbater van een handelszaak in de wijk Shuala op 8 en 9 februari 2017 die op zijn beurt informatie inwon bij iemand die rechtstreeks betrokken was bij de overval. Om veiligheids- en vertrouwelijkheidsredenen worden de bronnen niet bij naam geciteerd noch wordt vermeld op welke wijze de laatste bron betrokken partij was bij deze overval.

Verzoeker meent dat deze COI Focus niet voldoet aan de vereisten van artikel 26 van het KB PR CGVS omdat er geen schriftelijk verslag van het telefoongesprek wordt gevoegd. De Raad merkt op dat artikel 26 van het KB PR CGVS niet vereist dat het CGVS een exhaustief verslag toevoegt aan het administratief dossier met daarin alle gestelde vragen en alle antwoorden verkregen tijdens een telefoongesprek. Artikel 26 van het KB PR CGVS bepaalt immers dat enkel een “overzicht” moet worden gegeven van de relevante vragen en de relevante antwoorden, “zonder echter exhaustief te zijn” (RvS 17 maart 2016, nr. 234.166).

Verzoeker verwijt het CGVS verder de redenen niet uiteen te zetten die toelaten de betrouwbaarheid van de getuigen te veronderstellen noch aan te geven wat de veiligheids- en vertrouwelijkheidsredenen zijn op basis waarvan de identiteit van de bronnen wordt verhuuld. De Raad benadrukt dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar COI Focus van 10 februari 2017 geen determinerend motief betreft en in punt 2.4.2.4. niet werd weerhouden als een pertinente vaststelling.

De commissaris-generaal stelt immers, vooreerst, terecht vast dat verzoeker zelf geen enkel bewijs voorlegt dat kan staven dat deze overval plaatsvond op 2 augustus 2015. Hij merkt daarbij op dat het op zich al merkwaardig is dat een dergelijke drieste overval, waarbij volgens verzoekers verklaringen meerdere doden vielen, op geen enkele wijze in de Iraakse media zou zijn gerapporteerd.

Verder stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker de beelden die hij zelf gemaakt zou hebben, niet kon voorleggen. De beelden zouden volgens verzoekers verklaringen op Facebook hebben gecirculeerd, maar verzoeker deed geen enkele moeite om na te gaan of dit ook effectief het geval was (CGVS, hoorverslag 27 januari 2016, stuk 6, p. 25-26). Verzoekers uitleg dat hij dit niet checkte omdat hij geen Facebookprofiel heeft, wordt door de commissaris-generaal terecht niet als een afdoende reden beschouwd omdat een Facebookprofiel bijzonder snel kan worden aangemaakt door eender wie, desnoods onder een valse naam indien verzoeker niet door anderen wil worden herkend op Facebook.

Waar verzoeker voorhoudt zich in een netelige situatie te bevinden en waar hij verklaart dat zijn werkgever het belangrijk vond om de daders op te sporen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat dan toch kan worden verwacht dat verzoeker erop gebrand zou zijn om na te gaan of het inderdaad zijn beelden waren die verspreid waren geraakt of niet en of de beelden die circuleerden belastend waren voor de personen die hem bedreigden, leden van Kata’ib Hezbollah, of niet. Dat verzoeker, in de geschetste context, geen enkele moeite deed om na te gaan of er beelden verspreid waren geraakt op Facebook, kan dan ook geenszins overtuigen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker, eens in België, evenmin enige poging heeft gedaan om na te gaan of deze beelden nog op Facebook circuleren. Deze houding valt dan ook niet te rijmen met het gedrag van iemand die werkelijk een geponde vrees voor vervolging koestert.

Dat het CGVS, in het licht van zijn medewerkingsplicht, verdere inlichtingen heeft verzameld over een eventuele overval op het al-Hakim ziekenhuis op 2 augustus 2015 en daarbij gebruikt heeft gemaakt van bronnen, waarvan de namen om vertrouwelijkheids- en veiligheidsredenen niet worden weergegeven, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat, ongeacht wanneer de overval op het al-Hakim ziekenhuis heeft plaats gevonden, verzoeker thans in gebreke blijft om enige persoonlijke betrokkenheid

bij die overval aan te tonen. Deze vaststelling is voldoende schragend om geen geloof te hechten aan verzoekers verklaringen over deze overval op 2 augustus 2015.

Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn betoog dat het CGVS de redenen niet uiteenzet die toelaten de betrouwbaarheid van de getuigen te veronderstellen en wat de veiligheids- en vertrouwelijkheidsredenen zijn op basis waarvan de identiteit van de bronnen wordt verhuuld, noch bij zijn betoog dat de bronnen niet geloofwaardig zijn omdat zij niet unaniem zijn en verschillende data opgeven.

2.4.2.8. Verzoeker weerlegt derhalve de voormelde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals geciteerd in punt 2.4.2.4., die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

De documenten die werden voorgelegd bij het CGVS en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, gaan dus niet gepaard met voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat, op basis van de verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS in samenhang met de toen voorgelegde documenten, verzoekers' vluchtrelaas in deze stand van zaken niet aannemelijk en niet geloofwaardig wordt geacht.

2.4.2.9. In zijn aanvullende nota legt verzoeker nieuwe elementen voor, waarvan hij tijdens de terechtzitting de originelen overmaakt. Deze betreffen:

- sociale media posts in verband met A.Q. A.-F., met vertaling;
- uittreksel van de krant getiteld "Dagblad Alsharq" van 3 augustus 2015, met vertaling;
- attest van de Unie der Iraakse Journalisten van 26 juni 2013, met vertaling;
- verzoek tot samenwerking gericht aan de Unie der Iraakse Journalisten, met specifieke verwijzing naar verzoeker van 5 september 2014, met vertaling.

De Raad heeft bij beschikking van 7 maart 2018 een schriftelijk verslag over deze nieuwe elementen aan de verwerende partij gevraagd. Dit schriftelijk verslag werd op 6 juni 2018 overgemaakt, met volgende bijlagen:

- USDOS – US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2017 – Iraq;
- Freedom House, overzicht Irak, 2016;
- UNHCR 'Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq' van 31 mei 2012;
- afdruk Alsharq website, database PDF-bestanden, editie 2119

2.4.2.10. Verzoeker betoogt dat het attest van de Unie der Iraakse Journalisten alsook het verzoek tot samenwerking aantonen dat hij werk verrichte als cameraman. In navolging van de verwerende partij, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan het profiel van verzoeker als fotograaf en cameraman werkzaam in de mediasector.

Verder merkt de Raad op, samen met de verwerende partij, dat het attest en het verzoek tot samenwerking dateren van respectievelijk 26 april 2013 en 5 september 2014, dus van voor de problemen van verzoeker in mei 2015. Wat betreft het verzoek tot samenwerking kan bijkomend worden opgemerkt dat het Engels dat wordt gehanteerd afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het document: zo is er sprake van "*Organization for Widows and Orghens*" in plaats van "*Orphans*".

De verwerende partij verwijst naar de UNHCR 'Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq' van 31 mei 2012, die in bijlage bij het schriftelijk verslag worden gevoegd. Daaruit blijkt dat journalisten een risicoprofiel en dus mogelijk nood hebben aan internationale bescherming maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval. Dit maakt een individuele en in concreto-beoordeling van de vraag naar internationale bescherming nog steeds noodzakelijk.

2.4.2.11. Wat betreft de sociale media 'posts' die verband houden met A.Q., stelt verzoeker enkel dat deze aantonen dat zijn collega A.Q. verbonden is aan de milities. De Raad volgt verwerende partij waar deze stelt dat het onduidelijk is wat verzoeker hier mee precies met bedoelt, hoe dit aan zijn vluchtrelaas verbonden is of op welke wijze hij uit deze banden van zijn collega met een militie een vrees put. Bovendien heeft verzoeker tijdens geen enkel moment van het gehoor enige verklaring afgelegd over de banden tussen zijn vriend A.Q. en enige militie (CGVS, gehoorverslag 27 januari 2016, stuk 6, p. 18, 22-23).

Samen met verwerende partij acht de Raad het bevreemdend dat deze collega, zelf gelinkt aan militie, verzoeker op pad zou hebben gestuurd om een aanval door militie op een ziekenhuis te filmen, wat dan leidde tot verzoekers problemen. Minstens kan verwacht worden dat verzoeker hiervan melding zou hebben gemaakt tijdens het uiteenzetten van zijn vluchtrelaas, quod non in casu. De Facebook-post dateert reeds van 26 augustus 2016 terwijl de bestreden beslissing dateert van 10 april 2017. Indien verzoeker deze 'post' als relevant voor de beoordeling van zijn verzoek beschouwt, had hij dit element kunnen toevoegen aan zijn dossier, hetgeen hij niet deed.

Verder kan uit de vertaalde Facebook-post enkel worden afgeleid dat A.Q. een contributie zou hebben geleverd aan een festival ter viering van de martelaren en dat er sprake is van de familie Al Sadr en de militie Saraya Al-Salma. Er werd ook een foto van een overhandiging van een dankcertificaat van de Sadr familie gepost maar de personen op deze foto wordt niet geïdentificeerd. Tenslotte merkt de Raad, samen met verwerende partij, op dat sociale media 'posts' zeer gemakkelijk te ensceneren zijn zodat de bewijswaarde ervan zeer gering is.

2.4.2.12. Wat betreft de originele krant Alsharq die hij neerlegt, meent verzoeker dat dit uittreksel duidelijk spreekt over een overval op het al-Hakim ziekenhuis op 2 augustus 2015 en dat de inhoud van dit artikel overeenstemt met zijn verklaringen.

Vooreerst herhaalt de Raad dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat corruptie in Irak wijdverspreid is en allerlei documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief. De verwerende partij merkt in haar schriftelijk verslag overigens nog op dat in de Corruption Perception Index die in 2015 gepubliceerd werd door Transparency International, Irak als 161ste van de 168 onderzochte landen wordt gerangschikt. Op basis van informatie gevoegd aan het schriftelijk verslag, blijkt verder dat de journalistiek niet gevrijwaard is van deze corruptie. In het rapport van het US Department of State kan worden gelezen: "*Fear of violent retaliation for publishing facts or opinions displeasing to political factions inhibited free expression. Public officials reportedly influenced content through rewarding positive reporting with bribes, providing money, land, access to venues, and other benefits to journalists, particularly to members of the progovernment Journalists' Syndicate.*" (vrije vertaling: "Vrees voor gewelddadige wraak voor het publiceren van feiten en opinies waarmee politieke facties het oneens zijn zorgen voor een beperking in de vrije meningsuiting. Publieke functionarissen zouden inhoud beïnvloeden door positieve verslaggeving te belonen met steekpenningen, door geld, land, toegang tot plekken, en andere voordelen aan journalisten te geven, vooral aan leden van het pro-overheid journalisten Syndicaat"). Ook uit het rapport van Freedom House dat aan het schriftelijk verslag werd toegevoegd blijkt dat journalisten het nieuws zouden aanpassen in ruil voor steekpenningen. De veel voorkomende corruptie in Irak sijpelt dus door naar de mediasector, nu uit deze informatie blijkt dat journalisten beïnvloedbaar zijn en er tegen betaling nieuws wordt aangepast. Aldus treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze in haar schriftelijk verslag stelt: "*Er kan dus geenszins uitgesloten worden, ook gelet op de connecties van verzoeker als cameraman en fotograaf actief in de mediasector met aangetoonde banden met de Unie van Iraakse Journalisten (zie neergelegd document hierboven besproken), dat dit bericht tegen betaling in de krant is opgenomen of dat deze krant een unieke druk van een aangepaste krant betreft. Op de website van Alsharq, www.alsharqpaper.com, zijn oude digitale versies van deze krant niet meer beschikbaar (zie stuk 4 aan dit verslag toegevoegd). Echter zou ook een digitale versie van deze krant, gelet op het gemak waarmee digitale documenten kunnen aangepast worden, geen uitsluitel kunnen geven over de authenticiteit van dit nieuwsbericht. Verder kunnen ernstige vragen gesteld worden bij het feit dat verzoeker slechts één krant waar dit nieuwsbericht in werd opgenomen kan voorleggen, terwijl reeds in de bestreden beslissing werd opgemerkt dat het merkwaardig is dat een dergelijke drieste overval, waarbij volgens verzoekers verklaringen meerdere doden vielen, op geen enkele wijze in de Iraakse média zou gerapporteerd geweest zijn. Dat verzoeker plots, 6 dagen voor zijn weigeringsbeslissing bij de Raad op zitting wordt behandeld, erin slaagt één krant voor te leggen die dateert van 3 augustus 2015, terwijl hij in januari 2016 op het CGVS zijn persoonlijk onderhoud had en de beslissing dateert van april 2017 kan niet anders dan ernstige vragen over de authenticiteit van deze krant opwerpen. In de aanvullende nota wordt voorts op geen enkele wijze enige context geschetst, toelichting gegeven over hoe deze krant werd bemachtigd of waarom deze niet eerder in de procedure werd neergelegd.*" Hierbij merkt de Raad overigens op dat het merkwaardig is dat het artikel dat handelt over de overval op het ziekenhuis in een groter lettertype wordt gedrukt, dan de overige artikelen in de voorgelegde krant.

Wat de inhoud van het krantenartikel betreft, merkt de Raad, samen met de verwerende partij, op dat er melding wordt gemaakt van "een gewapende overval door gewapende militie". In de Iraakse context, zoals geschetst in de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (COI Focus "Irak.

Veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018), is dit een opmerkelijke vermelding, gelet op de ernstige risico's die het bekritisieren van milities met zich mee kan brengen voor journalisten en het algemene klimaat van repressie en angst dat heerst in Irak.

Ten slotte stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat het motief aangaande het videobewijs waar verzoeker in zijn gehoor naar verwees overeind blijft, nu verzoeker er nog steeds niet in slaagt hier enig bewijs van neer te leggen (CGVS, gehoorverslag 27 januari 2016, stuk 6, p. 18, p. 25-26). Nochtans toont verzoeker aan dat hij toegang heeft tot informatie uit sociale media, zoals Facebook. Bijgevolg wordt enige persoonlijke betrokkenheid bij de overval op het al-Hakim ziekenhuis nog steeds niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande, moet ook hier worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Samen met de vaststellingen zoals geciteerd in punt 2.4.2.4., kan op basis van deze stukken de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas niet worden hersteld. Hierbij kan tevens worden vastgesteld dat verzoeker er voor gekozen heeft geen replieknota in te dienen op het schriftelijk verslag van de verwerende partij. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, maakt verzoeker niet in concreto aannemelijk dat hij, als journalist, een gegronde vrees tot vervolging heeft.

2.4.2.13. Verder zijn in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij als soenniet zou worden beschouwd, zou dreigen te worden vervolgd in Bagdad. Hoewel in de beschikbare landeninformatie wordt gewezen op het gegeven "*dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiitische milities*", blijkt niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoeker dient dit in concreto aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

2.4.2.14. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate

van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Hiermee wordt tegemoet gekomen aan verzoekers kritiek dat diverse objectieve (kwalitatieve) elementen dienen te worden meegenomen bij de beoordeling of er in Bagdad sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.*

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensief”* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad nog militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een

opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de COI Focus van 26 maart 2018.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook in 2018 voort. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. In die zin bevatten de bestreden beslissingen dan ook terecht een bespreking van de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedenterwerking en omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld. De appreciatie van de feiten in

het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt bij deze beoordeling in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is bovendien van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoekers aangehaalde arresten zijn gesteund. In zoverre verzoeker erop wijst dat het beleid gewijzigd is, dient andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker.

2.5.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 26 van het KB PR CGVS, wijst de Raad erop dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus van 23 juni 2016, die een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het KB PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het KB PR CGVS niet dienstig.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven.

Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevante gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarbij wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Wat betreft het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 wijst de Raad er daarnaast op dat alle referenties in genoemde COI Focus, volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog

op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttige geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift.

2.5.2.3. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt geïsoleerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde vluchtmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terecht vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven.

Zoals reeds vermeld, uit de informatie die werd bijgebracht door beide partijen, hoewel hierin wordt gewezen op het gegeven "*dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjjiitische militieën*", blijkt niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is op zich dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verder moet worden vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofd van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging specifiek wordt geïsoleerd.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES